

L'ambició i la voluntat de triomfar no podran vèncer l'obstacle d'una mala disposició congènita àdhuc reconeixent que una educació llarga pot lleugerament corregir-la.

Solament una introspecció de l'interessat que pel simple fet d'ésser metge pot fer-la acurada i completa i una extrospecció de un orientador acostumat als tanteigs de la psico-tècnica aplicada, podrà classificar al professional dins l'ambient d'activitats més accessible a les seves naturals disposicions psico-físiques.

I així no es donarà el cas corrent de metges amb excellent intel·ligència abstracta i mala agudesa tàctil i muscular que farien uns bons psiquiatres i no obstant es dediquen a obstetrícia, a vies urinàries, i bons professionals que serien uns superlectòlegs o superodontòlegs i es dediquen al professorat o a la Medicina general.

Reconeixem que un factor d'indole general, que és els nivells intel·lectual i cultural molt elevats, fan que llur felíç posseïdor excel·leixi en mol-

tes activitats professionals pel fet positiu que les deficiències de l'aptitud especial o congènita són suplertes per aquell factor, però aquests professionals eminents ho serien més encara si fossin posseïdors d'aquelles aptituds, estalviant-se molts treballs i sofriments.

The right man in the right place.

Cada u al seu lloc hi estaria molt a gust i, si fos possible o millor dit practicable una classificació perfecta de branques mèdiques amb les seves aptituds correlatives per destinar a cada metge a l'ambient professional que encaixa millor amb les seves disposicions naturals, no veuríem a cada moment tants fracassos, tantes rectificacions de conducta, tantes vacil·lacions, que són sempre energies perdudes, absolutament estèrils, nocives moltes vegades, que serien beneficioses i aprofitables si haguessin sigut aplicades a la branca mèdica o a l'ambient professional i social que les necessita i valoritza degudament.

Bentham

Organització mèdica

Prompte, si volem, tindrem els metges la nostra Llar. Això ens planteja un dels problemes més importants que ha vist la generació mèdica actual, problema que anomeno de transformació, o bé de fusió de les entitats mèdiques que viuen a casa nostra, en un sol organisme científic.

Desconec, per no haver viscut en aquell temps, les causes que motivaren la fundació de les diverses entitats mèdiques existents a Barcelona, però crec endevinar amb tota certesa, que l'únic motiu, fou el desig de trobar-se al corrent de totes les noves científiques, de comentar-les i discutir-les, i aquest afany d'estudiar i sapiguer, va empènyer a la classe mèdica barcelonina, a fundar alguna entitat de caràcter netament científic.

Es un fet evident, que aqueixes entitats, no gaudeixen d'una gran plèthora de vida. Tot sovint, al volguer portar a la pràctica, alguna iniciativa de relativa importància, i que es necessita tal o qual pressupost, s'han de resoldre dificultats d'ordre econòmic, que no sempre es solucionen satisfactòriament, i per ço mateix es moren abans de nàixer.

Això ens explica clarament la necessitat que tenim de prescindir de tot amor propi i dels anomenats interessos creats i que, àdhuc per instint de conservació, tenim d'anar a la fusió en una sola de totes les entitats mèdiques existents a la nostra Ciutat.

Les avantatges que la seva actuació científica i la seva obra cultural ens podria proporcionar, salten a la vista. Imaginem-nos totes les biblioteques mèdiques juntes, formant-ne una de sola, el benefici que en treuríem. Pensem que més d'una vegada, aqueixes entitats han deixat de comprar, tenint-ne ganes, alguna obra per a ésser de preu molt crescut, cosa fàcilment solucionable, si es reunís en una sola quantitat, totes les partides que figuren als respectius pressupostos, de les entitats actuals i que van destinades a les seves Biblioteques.

El mateix argument pot aplicar-se a Laboratoris i altres coses.

Entre aqueixes coses, n'hi ha una d'importantíssima, la suma de més de 25.000 pessetes que entre totes gasten en concepte de lloguer a l'any.

Si tenim el Casal, una vegada amortitzat l'emprèstit, aqueixes pessetes o deixaran de cobrar-se, o serviran per altres atencions, ço que significa, que el metge, quan tingui el seu Casal, podrà amb el mínim esforç, obtenir la màxima compensació.

Es criteri meu que, a la nostra Ciutat, haurien de viure dos organismes mèdics: un que es cuidi de protegir i millorar els interessos morals i materials del metge, resolent a la vegada tot aquell bagatge de problemes, que les exigències de la vida moderna ens obliga.

Aqueix organisme ja el tenim: es el nostre